

En fysikers barnatro

Hans Block

Vår Gud är stark, vår Gud är stor
och hjälper dem på jorden bor.
När vi försöker se Hans spår
Han på helt andra vägar går.

Vår bild av Gud blir aldrig hel.
Vi människor har ofta fel.
Och fast Han andra stigar tar
så är Han dock en godsint Far.

För att de sina hjälpa strax
Han lämnar avlägsen galax,
och för att hinna riktigt snart
Han överskrider ljusets fart.
Fysikens lagar, som Han skrev,
av Honom överträdda blev.

Han färdas genom tomheten
som endast genljuder av den
av alla väsen hörda klang
som ekar från Hans stora Bang,
vårt universums skapelse,
då Gud lät världen ljuset se.

Under denna långa färd
Gud beskådar stolt sin värld:
Gasmolnets gravitation
startar snart en reaktion,

som börjar djupt i molnets säte
tillverkar helium av väte.
(På samma sätt – med mycken möda –
kan människor sin jord föröda.)

Vad som i stjärnan händer mera,
det kan datorer simulera.

Fusionen får snart andra mål:
För helium slås hop till kol
och grundämnena upp till järn,
knappt halva vår kemis koncern.

Till sist, när bränslet tagit slut,
en väldig implosion slår ut:
en riktig stjärnsmäll, kan jag lova,
för stjärnan blir en supernova.

I novans fasanfulla hetta
blir snart betingelserna rätta
att bilda silver, guld, uran,
(som ger oss elkraft hela da'n).

Se'n studsar ut vad Gud har gjort.
Han samlar hop sin avfallslort.
Av den Han sedan gör planeter
likt dem som Mars och Jorden heter,
och om hans blandning blivit rätt
får livet fart – på något sätt.

Och Herren gläds åt sin vision
att skapa med evolution,
som ingen varelse kan stoppa:
Först abiotisk urtidssoppa,
se'n livets uppkomst, då det gäller:
först proteiner, sedan celler,

till små, små steg som ändrar föga,
fast slutprodukten blir ett öga!
Tänk att det är fullkomligt sant:
av smådjur blir en elefant!

Detta tar miljarder år
Herren utom tiden står,
tycker själv att resan gick
snabbt som några ögonblick.

Under resans långa stunder
gör han ständigt nya under.
För att nå sitt fjärran mål
styr han genom svarta håll.

De överträffar allt som vi
har läst i vår kosmologi.
För tiden och vårt krökta rum
vrids samman i mysterium,
och slukar allt som människor vet
i fruktad singularitet.

Och i sin kunskaps stora dôm
Han känner allt om var atom.
Han är så stor och vis och stark
att Han kan spåra minsta kvark.

Och när Han närmar sig vår jord
ny kunskap läggs på Herrens bord.
Han bromsar upp så norrsken skiner,
Och luften friskt kring honom viner.

Då blir Han den som allting vet
om vad som skett på vår planet.
Paket, som sänts på något sätt
av någon över Internet,
dess innehåll Han känner bra.
Han vet långt mer än FRA.

Han hör på allt som människor viskar,
och lagrar det på sina diskar,
som i Hans himmel snurrar runt
med hat och kärlek, viktigt, strunt.
Gud i sin allmakt är sig lik:
Han nyttjar senaste teknik.

Registret sparar alla tankar
från den som prisar, den som klankar.
Allt ordnas efter syndens lön
förövar'ns ålder, ort och kön,

så Gud kan söka utan stress.
För övrigt råder sekretess,
fast skyddsänglarna kan få svar,
när de på sina uppdrag far.

De värsta synderna, de sju,
vars titlar presenteras nu,
är *Högmod*, *Girighet* och *Kättja*,
samt *Avund*, *Frosseri* och *Lättja*.
Till detta kommer all den *Vrede*
som inspireras av den Lede.

De första syndarna jag minns,
som först i Guds register finns,
är de som bara söker makt
och ser på andra med förakt,

och glömmer Nästan som är svag
för att förverkliga sitt jag,
och som kan offra när och kär
för klättringen i karriär.

De nästa ägnar all sin dag
åt siffror i ett bankutdrag,
och lever surt i jäkt och fläng
för det de älskar mest – sin peng.

Se'n följer de med små komplex
och tankar på förbjuden sex.
De bara sviker och bedrar
och lämnar tjej med barnet kvar.

Vissa med avund ser på andra
och bättre lottade hörs klandra,
när egen lycka går i kras.
Allt lagras i Guds databas.

För andra är delikatesser
en gud, och vin på fina fester.
Andra har tobak, alkohol
och droger som sitt enda mål.

Och några för den minsta sak
låter sin vrede slå i tak,
och övar våld, förakt och hat.
Gud lyssnar visst på deras prat.

De sista slösar bort sitt pund
och sträcker sig som sömning hund,
utan att nå'sin engagera
sig för sig själv eller för flera.

Allt detta registrerar Gud,
för alla bryter mot Hans bud.
Vårt sätt att älska och att hata –
om sådant finns det mycket data.

Och hur vi valt vår levnadstil
finns lagrat i en särskild fil,
allt för att ge ett underlag
till Hans beslut på Domens Dag.

När synden Herrens verk förött
Han lät sitt helga Ord bli kött
och ta sin boning ibland oss
för att ur ondskan ta oss loss.

Så därför finns det en balans,
och Gud har både vett och sans:
Han, som är både god och vis,
Han vet vår barndoms plågoris,
chockeras inte av motiv,
som i det dolda styr vårt liv.

Och Han, som skiljer märg och ben,
kan utforska varenda gen.
Från himlen kan Han prover ta
på alla mänskors DNA.

För ingen är ju riktigt fri.
Vi lyder vår biologi.
Om någon syndat eller ej –
den frågan avgörs ej av mej.

Är själen svart och blodigt röd
kan Gud förstå min själanöd,
och är den stundtals vit som snö
Han räknar arv och vet miljö,
som handlingarna kan förklara
när jag är fast i syndens snara.

Vår Gud har stor barmhärtighet.
Han känner min identitet,
och om jag ångrar mig med flit,
så kan Han trycka på *Delete*,
och plåna ut med Kristi blod
de data som emot mig stod.

Och när jag så har blivit sedd
då är jag inte lika rädd.
Omkring en hård och stressad kind
nu blåser Andens ljumma vind.
Min bördas band klipps av med sax,
och Gud drar bort till ny galax.

När jag blir trött då barnbarn stimma,
går vilse i demensens dimma.
och inte hittar någonstans,
då förs jag bort i ambulans.
Jag rullas på en grönklädd bår
in i akutens korridor.

Där får jag i mig många sladdar
som vätskor tömmer eller laddar.
En vacker syster sätter dropp
som något piggar upp min kropp.
Kablar mäter än ett tag
syresättning, hjärtats slag.

Jag är mig inte längre lik.
Jag hamnar på geriatrik.
Min kropps funktioner får ett stöd,
som något skjuter upp min död.

Doktorn fattar ett beslut:
"All behandling sättes ut.
Kampen ändå når sitt slut."

Då hoppas jag på stunden, när
jag kommer upp till Sankte Per.
Han öppnar för mig pärleport.
En ängel tvättar av min lort.

Helgon som i himlen bor
tjänstgör i beständig jour
för att ta emot de själar
som ej mer på jorden trälär.

Nyanländ får kläder rena
av Maria Magdalena.
Lukas, läkar'n, ger tillbaka
lemmar, som jag måst försaka.

Ärkeängeln Mikael
för mig på min dödsdags kväll,
klädd i mantel, vit och sval
in i himlens fröjdesal.

Sjalarna från andra länder
palmer bär i sina händer.
Då min ankomst blivit sen
får jag kvist av svensk syren.

Jag kan, fri från jordens damm,
motta av Guds rena Lamm
password med behörighet
till himmelens lycksalighet.
Jag får en egen plats bland dem
som kommit från Bedrövelsen.

Jag vill begripa mina plågor
och få ett svar på livets frågor.
Så jag går bort till terminal,
och söker, efter eget val,
på dem, som under jordens kiv
betytt så mycket i mitt liv.

Hur tänkte far, med mor vid sida,
när han fick se sitt barn få lida?
Vad tänkte barnen om *min* roll?
(Jag slutade att hålla koll.)
Jag inser egna, andras brister
med hjälp av Herren Guds register.

En dag när vi var lediga
jag läste Himlapedia,
och sökte så'nt som störde ron,
som *Skapelse, Evolution*.

Bredvid satt Moses, vis och grånad.
Han lyfte handen, helt förvånad:
"Att jag haft fel i någon rad
på Bibelns allra första blad!"

Men sa: "Det inte stör min frid
att världens skapelse tog tid.
Nu har jag sett hur Gud kan skapa:
utveckla människa från apa!"

Och flera insikter jag jagar:
Gud skrev fysikens alla lagar.
Min kunskap blott ett styckverk var,
så många luckor fanns det kvar.
Min spänning ökar tusenfalt:
jag skymtar *Teorin om allt*.

Jag svar på mina frågor får
allt medan evigheten går.
Förståelsen mig lycklig gör,
jag stämmer in i jubelkör.

Himlen fylls av mäktigt då:
slagverk, synth och saxofon,
alla instrument tar ton
inför Guds och Lammets tron.

2013-11-04